
zákány antal versei

APOKALIPSZIS

Nem adok senkinek
koronát,
jogart,
nemesi címet.
Én minden embert
csak embernek veszek:
pőrének, csendőnek ---
civilnek . . .
Fenségek,
tekintélyek,
sámánok,
fönökök,
nemzetiszínű,
furcsa léggömbfejek,
sztlárok,
bajnokok,
klerikális és
marxista sznobok,
Ó, ismeretlen isten,
ki valaha egy kozmikus-járgány
gyomrában közöttünk jártál,
mondd, ez a sok bősztító,
örjtító, és istentelen dolog
mire való . . . ?
Mondd meg nekem,
Te messzi ködlakó,
te lángoló,
halálos orcájú
ismeretlen lélek,
te planétákkal játszó gyerek —
ki csinált a

láthatatlan
porszemből hegyet,
legendát,
bálványt,
hamisarannyal kérkedő,
gógós névjegyet?!...
Üzenem az élőknek,
ma,
hogy eljövök egyszer,
egy holnap,
az embergyalázó,
az embertemető
minden felségronggyal
hogy leszámoljak...
Hogy kiirtsam, ami
a rangbeteg emberben lélekveszélyes,
nem emberséges,
ami hasonlatos az
értelemhez — a fényhez,
de lényegében sötétség...
mi földi enyészet-
közeg vagy üres,
nagyképű fogalomtenyészet
csupán...
Eljövök egyszer,
amíg a Hold
vigyázó szeme földet kerül.
egy ordítóan
látó és józan,
napvilágos éjjel,
hogy az örökkévaló
embert tetten érjem,
testben, és
lélekben — meztelenül...

MEGMONDHATATLAN

Az égardta viz
hömpölyög,
szalad
az utcán végig.
Nem villámlik már,
és nem mennydörög...
Meg kellett volna fognom
az istennyila végét!...
mert közel volt, közel
hozzám a halál.
Közel az örökélet is...
Jön a derű, közeleg,
nem kacag,
csak mosolyog.
Sötét felhőcafat
lóg a vállairól.
A hóna alatt hozza a Napot,
mint az ölebet...

Ha belegázol a fény
az utcafolyóba,
ahol a gyerek
igazi várat épít —
sárból —
ami sohase lesz,
a földtől az égig,
az válik valóra —
a valóság látszat lesz —
érthetetlen ákombákóm,
s a szárnyas képzelet
béna és bamba rab,
mert megmondhatatlan,
hogy a lélekkel mi történik,
hogya a pokolból
előbukkan a Nap...
A gondolat,
a végtelenség apró űrhajója
ronccsá zúzódik
rejtélyes csodákon,
miket az isten se ért meg,
ki szólásra bírja a köveket —
amikor a Nappal eljön
egy új eszmélet, egy
szent bizonyosság-másvilágból
amelynek kimondható értelme nincsen,
de egy tiszta örökléttel öregebb...
Megmondhatatlan,
hogy a lélekkel mi történik,
amikor a vízcsepp a virágos
fák fehér tejútjával
egyesül, mint örvényben a hab,
és a csepp univerzumában
milliárd titkos kis világhoz
közel lángol föl a Nap...
Meg nem mondhatom,
a lelkemben hogy mi történik,
egyetlenem, amikor mondod:
„Nem szeretlek!
Számodra a szívem halott”!...
Amikor áldott tűzre bomlott,
szentségcs két szemednek
csodája belém ragyog...

ALKONYÓRÁN...

Ha lecsordul a Nap a fák és a rózsák
fövéhez, eljön hozzám egy
büszke, hallgatag méltóság
akit én csókkal,
sóval és kenyérrel köszöntök,
aki ezer vereségeimnek
riadt és beteg lelkébe
erőt és bátorságot öntött...

*

Ezer vereségeinek hitosztója
érkezik ma, reménnyel és bottal,
alkony-órán. baj-hallgatóra,
oda, ahol vesztett igazságviadalokban,
disznók és áldott lelkek
csataterén egy istentelen,
halálos életért majd elestek . . .

*

Hogyha aludni tér a Nap,
eljön hozzám a Magány,
hogy lázongó agyamban igazságot tegyék,
s hogy átadja igazi hazám,
az Inség utolsó üzenetét, —
az, ki kővel oszt igazat minden
álnok és piszkos pörben,
ki minden életoknál magasabb egy fejjel —
reménnyel és bottal jön el,
hogy vigasztaljon és verjen . . .